

disse to Misbrug hæve hinanden, og vil man indføre det, at Dommeren mister sin Ret til at forkaſte Kuratorvalget, siger jeg, at det er fuldstændig konsekvent og rigtigt tillige at indføre den Bestemmelse, at en Kurator b r vælges med et Flertal baade i Tal og Vægt. Men vil man ikke det, har man i Loven den Garanti, som er nødvendig; thi har Dommeren, som efter den nuværende Praxis, Ret til at vrage en Kurator uden at angive Grunde, endog særlige Grunde dertil, kan han jo vrage Enhver, der har misbrugt sin Stilling til at jage efter Stemmer. Vil man ikke det, siger jeg, saa er denne Fordring ikke korrekt. Jeg tror ikke, Noget vil paasta, at det var Meningen den Gang, at man i dette Tilfælde vilde fritage en Dommer for at give de Præmisser, de Grunde, som han ellers ved alle andre Kjendelser skal give. Jeg mener, at de to Misbrug hæve hinanden, og vil man indføre den Forbedring, som jeg anerkjender det foreliggende Forslag indeholder, hæve man det Misbrug, som Dommeren nu kan gjøre af sin Myndighed over Kuratorvalget. At gaa saa vidt, som den ærede sidste L ler vilde, og forlange tre Fjerdedel af Stemmerne i Tal og Vægt, vilde være det Samme som at statuere, at den Frihed, Fordringshaverne have, er lig Nul. Thi hvad vil det sige, at vælge en Mand med tre Fjerdedel af Stemmerne efter Tal og Vægt, saaledes at ellers Dommeren skal træffe Valget? Det vil sige, at i de 19 af 20 Tilfælde vælger Dommeren Kuratoren, og det vil sige, at det almindelige Princip om, at det er Kreditorerne, der vælge, er udviftet med det Samme. Saar man derimod den anden Vej, gaar det lige op imod hinanden at lade Kuratoren vælges med kvalificeret Stemmetal baade efter Tal og Vægt og at hæve Dommerens absolute Myndighed; det er der Formuſt i, saa er det Fordringshaverne, der gjøre Udslaget. Jeg maa ogsaa gjøre opmærksom paa, at Anledningen til denne Lov er kommen fra Sagsf rerforeningen, hvormed jeg ikke har Noget at bestille, jeg er ikke Medlem af den, men den har ganske vist ikke andraget paa dette Lovforslag, saaledes som det foreligger, nei, den har andraget paa et Punkt, som staar i denne Lov; men den har tillige andraget paa Garanti og Modvægt imod dette Punkt, og det sjaar ikke i denne Lov. Sagsf rerforeningen har udtrykkelig gjort gjeldende, at som en Garanti imod Dommeren skulde Kurator vælges to Gange, og det andet Flertal fandt Sted paa den beskrevne Maade første Gang, saa skulde der vælges igjen, og da kun imellem dem, som havde sjaet Stemmer første Gang, og desuden foreslog Sagsf rerforeningen, at Dommerens absolute Forkastelsesret skulde bortfalde eller i det Mindste indskrænkes meget, og i alt Fald skulde Dommeren, naar ingen Kurator blev valgt paa den beskrevne Maade, være bun-

den til at vælge imellem dem, paa hvem der var stemt. Alle disse Garantier ere imidlertid faldne ud af Loven. Man har taget den ene Side af Forslaget, men Garantierne imod Misbrug ved Anvendelsen af dette Lovforslag, naar det bliver til Lov, har man ladet ligge, og det er altsaa en ensidig Opfattelse af Andragendet, som ligger til Grund for Lovforslaget. Om man nu ogsaa vil gaa ud fra, at Fordringerne b r tælles efter deres Vægt og deres Tal, saa er det dog ganske vist, at, ligesom den lille Fordring ikke bør være saa meget som den store Fordring, naar de begge to ere af samme Art, saaledes er der ogsaa mange store Fordringer, som ikke bør være saa meget som den lille Fordring, fordi de, hvorledes Boet end bliver bestyret, ere sikrede i Forveien. Jeg vil saaledes sige, at for første Prioriteter i faste Eiendomme i et Konkursbo, der som oftest ere de større Fordringer i Boet, har det ingen Betydning, hvem der vælges til Kurator, thi hvem det end bliver, faae de deres Penge. Det er altsaa ikke Fordringens Størrelse i og for sig, som det kommer an paa. Det er de usikre Fordringer, som have Interesse i Kuratorvalget, og det skulde derfor ingenlunde være de største Fordringer, men derimod de Fordringer, hvis Usikkerhed var givet paa det Standpunkt, da Kurator vælges, som egentlig skulde gjøre Udslaget. Nu vil jeg sige, at det kunde nok være et noget kompliceret Maskineri; men man kan godt tænke sig, at af ti Fordringer i et Bo vare de to mindste de eneste, som havde Interesse i Kuratorvalget, fordi de andre vare sikrede i Forveien. Jeg kan meget godt indse, at Dommeren bør have en vis Ret, men jeg siger: Hvorfor i Alverden skal Dommeren have en saadan Ret, undtagen naar Fordringshaverne forlange det? I vore Dage, hvor man kan telegraferer og faae Svar fra fjerne Lande paa een Dag, kan man da ikke, især da Kuratorvalget ikke foregaar s rend efter 10 a 12 Dages Fors b, sige, at det er umuligt at underrette Kreditorerne baade i Inlandet og i Udlandet om, at en Fallit er foregaaet. Dette kan man jo meget let gjøre nu, og for de trav rende Kreditors Skuld er det altsaa ikke nødvendigt, at Dommeren har en saadan Ret. Naar man nu vilde sige, at, dersom der er Fordringshavere, som ønske, at Dommeren bør have denne Ret, da bør han have den, saa siger jeg: Ja, men her i Lovforslaget er der ikke det Ringeste, der tyder paa, at Dommeren, saaledes som i andre Tilfælde, i civile Sager, først kan gjøre Noget efter en Parts Forlangende. Her skal han uden Videre have en absolut Myndighed, uden at der maaste er et eneste Menneſke, som ønske, at Dommeren skal gjøre denne Myndighed gjeldende. Jeg siger altsaa, at der er Meget, der taler for, at skal Dommeren have denne Myndighed til at forkaſte Valget, saa bør han kun have den, naar han er